

8467

~~8487~~

# FEHÉR KÖNYV

IRJA

Bródy Sándor

BUDAPESTEN  
AZ IRÓ KIADÁSA

~~D. 8487~~  
8487

FEHER KONYV

1916 november.

Tisza a kihült házban.

Beszélgetés a Nagy Keresővel.

Egy csirke meg egy asszony.

A szerető.

Az előleg.

Magyar Színház- és Filmművészeti Szövetség  
TUDOMÁNYOS OSZTÁLY

A fekete macska.

Egy szindarab története.

—  
LYON LEA.

Regényes színjáték  
három főlvonásban.



Színháztudományi Intézet  
könyvtára 1961. sz. 8467

Pallas részvénytársaság nyomdája Budapesten.

A FEKETE MACSKA. Egy férfi törzse állott — vagy ült — előttem a kórágyon. Teljesen egészséges törzs, a feje barna-piros, a szeme villog, a foga fehéren vigyorog:

— Se kezem, se lábam, már most mit tegyek?

Ezt kérdezte tőlünk, mást nem kérdezhetett.

Hölgyekkel, sőt bárónékkal és grófnékkal, rövid és széles szoknyás angyalokkal voltam a konstantinápolyi kórházban, a hölgyek jó illatot és rossz cigarettát vittek a nevezetes helyre, amikor a törzs bennünket megállított. Az egyik úrinő — idősebb már, — nem félt és nem undorodott, közelebb ment a torzóhoz és megsímogatta annak szénfekete szakállát:

— Mi a baja, mi a panasza, és mit akar?

— Semmit. A derék vitéz semmit se akar!

— mondá valaki a környezetből.

— De kérdez valamit. Mit kérdez?

— Azt, hogy mért vágták le a kezét és a lábát, mind a kettőt. Mit tett, miért? Tudtával semmi bűnt nem követett el. Miért? Miért — tolmácsolta tovább a törökül tudó ember.

Sem a hölgy, sem mi, de nincs senki is, aki felelni tudott volna a barna arcú férfiúnak. Tovább mentünk, hogy ajándékainkat és

vigasztalásainkat kiosztogassuk a vigasztalan kórteremben, ahol egy jajszó, egy nyögés nem hallatszott. Inkább valami igen sajátságos nyöszörgő röhögés. Nem vagyok orientalista és nem tudom ez mit jelent. Talán a törzset, aki még így is tud élni, nevelték ki? De amint akaratom ellenére visszanéztem a többé nem kombattáns vitézre, láttam, hogy mind között ő vihog a legjobban. Egy fekete macska mászkált föl és alá a hiányos testrészen, mulattatta és mulatozott vele. A macska is vigyorgott, valamint egy nő, aki a szabad mozgású erős férfit szabad mozgásában erősen megakadályozva látja. Most ráül a mellére, felül a fejére. A farkával csiklandozza a levitézlett nemes orrát.

Erre kicsinyt elmaradtam az úri társaságtól, hogy nézném a szegény állatok mulatozását. Néhány haldokló is végzett ez idő szert az irdatlan teremben. Több fekete girhes macska is járt-kelt, vigasztalt és alkalmatlankodott ugyanez időben, ugyane helyen, ahová anyáknak, hitveseknek és leánygyermekeknek úgy tudom, nincsen szabad bejárásuk. Gondolom ez helyes is, mert ha a férfi a maga bátorságából és butaságából nyomorúságba esik, szenved és elpusztul, hagyja ki a nyo-

morúságos játékból a leányát, az anyját, a kedvesét. Férfi ápolók, maguk is lerongyollott török katonák, vitéz és kedves testvéreink évődtek a törzssel és a girhes macskákkal.

Magát a kórházat, ahol jártam, «Macska»-kaszárnyának hívták. Az udvarából szép kilátás nyílt a Boszporusra. De nem sokáig élvezhettem, sebesültek jöttek, egészen az udvarig a maguk lábán. Ottan elesett néhány. Panasz nélkül, megint csak vigyorogva. Szép fehér vászonnal ott leterítették ezeket. És a vászonra ráült a fekete macska. Sőt egy-egy alá is bújt a vászonnak. Nagyon furcsán hatott rám az egész. Úgy éreztem, mintha nekem se volna karom, amivel verekedjek és nincsen lábam, amivel elfussak. Olyan vagyok, mint az a torzó fent és nem tudok egyebet, mint vigyorogva kérdezni:

— Mi lesz? Mi lesz?